

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਹਰੇਕ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਵੇਖ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਓ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵੱਧੋ, ਅਲਫ਼ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਮੁੱਖ ਪੁਰਾਸ਼ਰਬ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਯੋਗੀ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰੁੱਸਦੇ ਜਾਂ ਲੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਬੜੀ ਰਾਇਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਯੱਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰੁਚੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਿਕ - ਤਿਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੂਲ ਗੱਲ ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਤੇ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾ ਬਿਠਾਉਣ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਜੋ ਕੁਝ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਚੰਗਾ - ਚੰਗਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਗੱਲ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਵੇਦ ਅਤੇ ਗੀਤਾ ਭਾਗਵਤ ਆਦਿ ਹਨ, ਸਭ ਖੰਡਨ ਹੋ ਜਾਣ। ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਮੈਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰਕੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣ, ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਕਲਪ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਇਹ ਗੱਲ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਬਰ ਵਿਚੋਂ ਜਗਾਉਣ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਗਣਗੇ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਜੋਤੀ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਨਾ ਦੇਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਜੋ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਓਪੀਨੀਅਨ ਆਦਿ ਲਿਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੁਝ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਸਲਈ ਸਰਵਿਸ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਿੰਨਾ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਪਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਹਾਂ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਜੋ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਪਾਸੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਵੱਧਦੀ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਗਮਯੁਗ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਰੋਜ ਪੁਰਾਸ਼ਰਬ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇਬੁਧੀ ਵਿਜੰਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿਕ - ਤਿਕ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਆਪਣੀ ਹੀ ਤਿਕ - ਤਿਕ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਲ ਵੱਧਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਅਲਫ਼ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਬੇ ਤੇ ਜਾਣਾ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਓਪਨਿੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਬਾਪ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣੇ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਪਿੱਛੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਦੁਰਗਤੀ ਮਤਲਬ ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਵਕਤ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ, ਜਿੰਨਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ, ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਖੁਦ ਦਾ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾ ਸਕੋਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ।

ਜੇ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਯੋਗ

ਦੇ ਬਗੈਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਭਾਸ਼ਣ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਯੋਗ ਘੱਟ ਹੈ, ਯੋਗ ਤੇ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਤੇ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਯੋਗ ਬਗੈਰ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਪਦ ਕੀ ਪਾਵੇਗੇ! ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਫੇਲ੍ਹ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 2 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਨਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤੇ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਰੂਰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਠੀਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਕੇ ਵੇਖੋ ਫਿਰ ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਾਓ। ਸਮਝੇ ਦਰਜੀ ਕਪੜੇ ਸਿਲਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਰਿਜ਼ਲਟ ਦੱਸਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਲਫ਼ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇਗਾ? ਇੱਕ ਅਲਫ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ, ਬਿੰਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਅਲਫ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿੰਦੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਦੈਵੀਗੁਣ ਚੰਗੇ ਰੱਖੋ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਸਕੋਗੇ। ਪੂਜਾ ਤੇ ਫੇਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ ਪਰੰਤੂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰੁੱਸਦੇ ਅਤੇ ਲੜ੍ਹਦੇ ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪੱਕੇ ਯੋਗੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਬੜੀ ਰਾਇਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲਣਗੇ। ਯੱਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੁਚੀ ਰਹੇਗੀ। ਯੱਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣ। ਅਜਿਹੇ - ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਹਨ ਵੀ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹੋ ਤਾਂ ਲਵ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫਿਰ ਦੁਰਗਤੀ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ? (ਰਾਵਣ ਨੇ) ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ? (ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ) ਅੱਧਾਕਲਪ ਲਈ ਸਦਗਤੀ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਜਦ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ ਸੈਕਿੰਡ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਰ ਰਹੇਗੇ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਜੂੰ ਮੁਆਫ਼ਿਕ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ - ਸੈਕਿੰਡ ਟਿਕ - ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਵਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਖਤਮ। ਰੋਲ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅਹਿਸਤੇ - ਅਹਿਸਤੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਿ ਜੋ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਯੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹਨ। ਹਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਪਦ ਉੱਚ ਹੈ। ਬਾਕੀਆਂ ਦਾ ਪਦ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਿਕਾਰਡ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇੰਵੇਂ ਹੀ ਰਿਕਾਰਡ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਬੋਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਟਾਈਮ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਗੰਢ ਬਣੇ - ਬਾਪ ਦੇ ਯਾਦ ਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਦੇਣੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਯਾਦ ਘੱਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਘੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ। ਬੋਲੇ, ਹੁਣ ਲਿਖੋ ਬਰੇਬਰ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਦੇਹ ਸਮੇਤ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਜੀਵਨਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਦੁੱਖ - ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਲਾਇਕ ਵੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਕੇ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਵੀ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਯਥਾਰਥ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਦਾ ਪਦ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਮਿਹਨਤ

ਕਰਨ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਨੰਬਰਵਨ ਨੂੰ ਹੀ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਦੀ ਹੀ ਮਾਲਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। 8 ਰਤਨ ਹਨ ਨਾ। 8 ਹੈ, ਫਿਰ ਹੈ 100, ਫਿਰ ਹੈ 16 ਹਜ਼ਾਰ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਲਿਆਣ ਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਪੜ੍ਹਨ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਸਟੂਡੈਂਟ ਚੰਗੇ ਹਨ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੋ ਭਾਗਿਆ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਏਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਇੱਥੇ - ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਅੰਤ ਤਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਹੈ ਅਨਾਦਿ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਹੀਏ! ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ, ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ! ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ, ਮਿੱਠੇ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਬਰੀਕ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਜੋ ਬੋਲਦੇ ਜਾਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਸਮਝ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਰਵ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਭਵ:
ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਲੈਣ ਦੀ ਸਟੇਜ ਪਾਰ ਕੀਤੀ, ਹੁਣ ਸਨੇਹ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰੋ। ਜੋ ਵੀ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਵੇ, ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਲੈਣਾ ਹੈ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਜਾਂ ਲਵਲੀ। ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾਨ ਦੇ ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣੇ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨੇਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਸ ਸਹਿਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਰਿਜ਼ਲਟ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਤੇ ਫੁਲਸਟਾਪ ਲਗਾ ਦੇਵੋ - ਇਹ ਹੀ ਤੀਵਰ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਹੈ।

*****